

Kad mammai ir pulmonālā hipertensija

Pēc nepilnu četru gadu braukāšanas pie dažādiem ārstiem un speciālistiem – beidzot ar mammu esam nonākušas īstajā kabinetā, kurā patiešām vienā teikumā ārsts uzstāda diagnozi, bet diemžēl tā ir jau smagas pakāpes. Tajā brīdī, protams, nebija skaidrs, ne ko tas nozīmē, ne kas tā par diagnozi – pulmonālā hipertensija. No ārsta puses tikai viens jautājums – kur mēs bijām ātrāk?

Vēl joprojām ik pa laikam, ķeroties pie salmiņa un kaulējoties, prātā skan jautājums – kā būtu, ja PH mammai tiktu atklāts laicīgi? Mamma, protams apņēmības pilna un laimīga, ka beidzot būs pareiza ārstēšana un pareizās zāles – darīs visu, kas nepieciešams. Zāles. Cik, cik tās maksā??? Nevar būt!!! Vienā brīdī mammas dzīvība paliek atkarīga no apstākļu sakritības, īstiem brīnumiem, līdzcilvēku palīdzības un atbalsta. No ziedotājiem, kuru labās sirdis un dāsnums ļāva sagaidīt valsts apmaksātu medikamentu pieejamību. Tas patiešām bija emocijām pārbagāts dzīves posms, kad dienas ritēja neziņā un bailēs par katru mammas elpas vilcienu un dzīvību.

Neziņa, bailes, domas par nāvi ik pa brīdim arī paspruka no mammas mutes, kaut gan viņa nemaz īsti nesūdzējās. Sadzīvoja ar visām neērtībām. Tētis kļuva ne tikai par aprūpētāju, bet arī tehnisko palīgīdzekļu ekspertu – uzpasējot skābekļa aparāta darbību un pielāgojot elektrisko ratiņkrēslu nelieliem izbraucieniem svaigā gaisā. Dzīves kvalitāte bija teju zudusi, taču vēlme dzīvot, redzēt, sajust, mīlēt un būt, nezuda nekad...

Kā gan ir meitai noskatīties, kā mammas veselība brūk acīmredzamā ātrumā? Tā ir bezspēcības, bezpalīdzības un skumju sajūta, ar kuru jādzīvo ik dienu. Kas sāpīgi grauž no iekšas, nesaprotamā lokācijā. Vienkārši sāp – kaut kur ap sirdi, krūtīs... Tikai šai sāpei neder ibumetīns vai cits brīnumlīdzeklis. To nākas izdzīvot...